

KLASNI RAT

Veljača/Travanj 2013

EGIPAT:

Ništa se nije promijenilo, ali vse počinje...

Svi, što god da govorili i radili, sudjeluju u klasnoj borbi... na aktivan ili na pasivan način... razvijaju je i produbljuju, ili je niječu. Kao subjekt vlastitog postojanja ili kao objekt svog preživljavanja pod diktaturom vrijednosti... Na strani proletarijata ili na strani buržoazije... Kao ljudsko biće ili kao budala korisna kapitalu... „Povijest svih do sada postojećih društava je povijest klasnih borbi“ (Karl Marx)

U ovom kratkom tekstu o trenutnoj borbi želimo naglasiti važne afirmacije viševjekovne borbe naše klase protiv tiranije vrijednosti, protiv eksploatacije. Naš cilj očigledno nije analiziranje ovih događaja samo da bi ih razumjeli već da bismo ih transformirali, da poremetimo povijesnu prirodu našeg svakodnevnog proleterskog života u bijedi koja nas steže, kako bismo jednom zauvijek uništili kapitalističke društvene odnose na planetu. Ne želimo trošiti naše vrijeme opisujući strahote ovog društva smrti i patnje. Očito se ne želimo zatvoriti u pasivnoj, akademskoj ulozi. Ne zanima nas ni biologija kapitala i nemamo nikakvih namjera da ga objektivno opišemo. Baš suprotno, naša je namjera da direktno sudjelujemo u njegovom konačnom uništenju i da djelujemo u pokretu njegova nekrologa... A to znači da trebamo čvrsto stajati u centru događaja koji nam se odvijaju pred očima, i biti njihov dio kao aktivna i odlučna sila.

Već više od dvije godine jedan važan niz borbi teče preko Magreba i Mašrika. Jedan za drugim, Tunis, Egipat, Bahrein, Jemen, Libija, i Sirija... zatečene su vatrom pobune. Neki su „diktatori“ pali, drugi se drže za ostatke svoje moći, represija je svugdje snažna, ali će proleter i odlučno odbiti oltar vrijednosti i neće se predati bez da svoj život skupo prodaju. Borbe protiv gladi i bijede, protiv povećanja cijena „osnovnih“ namirnica, protiv nezaposlenosti, protiv nekažnjivosti svojih mučitelja, protiv arogancije svojih gospodara u njihovim sve dostupnijim tvrdavama.

A kada se diktatori zbace pod pritiskom „ulice“ (novinarski eufemizam, izbjegavanje korištenja stvarnog subjekta ovih pokreta: borbe proletarijata), ili bolje rečeno - kada svjetska buržoazija i njeni centralni aparati odstrane tog i tog administratora koji nije više u stanju kontrolirati situaciju, tada se pojave „nova“ lica, i kredibilnije političke „alternative“, s ciljem uspostavljanja društvenog mira i poslovnog zakona i reda. Ali vrlo brzo, borba se dinamično nastavlja kao što gledamo već dvije godine.

U Tunisu ne prođe ni dan bez demonstracija, blokada, okupacija, štrajkova u glavnom gradu, u Sfaxu, Siliani, Kasserini, El Kefu, Redeyefu itd., bez spaljivanja policijskih postaja, jer očito više ne vjeruju obećanjima administratora svog preživljavanja, te tako šire sjeme globalnog poziva na preispitivanje ovog svijeta bijede. „Nove“ se vođe (mješavina „progresivnih“ i islamističkih frakcija) s javnih pojavljivanja

obično potjera zvižducima, kao na primjer na godišnjicu „revolucije“ kada su urede islamističke stranke „Ennahda“ koja je u vladi, spalili proleter i kojima je više nego dosta da ih buržoazija stalno jebe i pravi budale od njih.

U ranoj veljači, ubojstvo „lijevog oporbenjaka“ na sred ulice pokrenulo je stvari i tisuće se proletera bijesno podiglo. Chokri Belaid je bio vođa „Ujedinjene stranke demokratskih patriota“ (kakav... buržujski program!), jedne od članica „Narodne fronte“ koja pod pritiskom proletarijata mora donekle radikalizirati svoj govor kako bi izgledali kao uvjerljiva alternativa nasuprot islamista i „vakuuma moći“ koji bi mogao biti posljedica razvoja socijalnih nemira. Ovdje nije pitanje hoće li se proleter i identificirati s „protivnikom“ Ennahdaine vlade ili ne. Oni su naprosto izrazili vrstu suosjećanja s nekim koga smatraju žrtvom istog državnog neprijatelja dok islamističke milicije, odredi smrti i drugi policajci stalno love i pucaju na radikalne proletere. Nije iznenađujuće da je u ovom slučaju naša klasa pojačala ofenzivne radnje i ciljala na najočitijeg i najomraženijeg predstavnika države.

Nema sumnje da u Siriji raketiranje gradova i masakri, užasna represija države i njena militarizacija predstavljaju stalnu silu koja pokušava unovačiti proletere u borbu (bez obzira jesu li naoružani ili ne) za jednu ili drugu buržoasku frakciju koje se međusobno bore s ciljem osvajanja vlasti i kontrole društvenog antagonizma. Sve internacionalne i regionalne

državne sile (Rusija, Kina, Iran s jedne strane i Saudijska Arabija, Katar, Turska, Francuska, SAD itd. s druge) guraju klasni sukob ka militarizaciji, da bi on izgubio svoju dinamiku subverzije u ovom svijetu bijede, ukratko da proletarijatu oduzmu klasnu autonomiju... Treća strana u Siriji (tj. proletarijat koji se protivi oba ekstrema kontrarevolucije) na putu je ka uništenju i novačenju ako se izolacija u koju je uvučen ne slomi, ako se ne predstavi svima, ako njegove borbe ubrzo ne odjeknu glasno, ako se novi centri pobune ne razviju drugdje kako više ne bi dopustili ni trenutak odmora pohlepnim buržujima.

I upravo iz Egipta, gdje je naš socijalni rat sve jači, možemo čuti glasove koji najavljaju odlučno produbljenje društvenog antagonizma u regiji, prije nego se on proširi svijetom.

„Ne glasajte za nikoga...”

Nako što je diktator Mubarak svrgnut, čitava je buržoazija trubila kako će biti uspostavljena „demokracija“, kako će „suvereni narod“ sudjelovati u stvaranju svoje budućnosti i kako će se njegov glas napokon čuti. No buržoazija se vrlo brzo suočila sa stvarnošću jer je na izborima za Ustavotvornu skupštinu u studenom 2011., i na predsjedničkim izborima u srpnju 2012. (s izlaznošću manjom od 42%) kao i na referendumu o prihvatanju novog Ustava prošlog prosinca (kada je izlaznost bila manja od 32%) svaki krug izbornog cirkusa bio odbijen od proletarijata putem pravog, aktivnog bojkota. Pokraj trga Tahrir, netko je napisao na zidu „Ne glasajte za nikoga. Nitko neće održati svoja obećanja. Nitko ne sluša siromašne. Nikoga nije briga“. Bez obzira na to država je uspjela mobilizirati nekih milijun korisnih idiota koje će učiniti suradnicima u izbornim orgijama. A zahvaljujući „narodu“ Muslimansko bratstvo i drugi islamisti su (privremeno!) postali novim gospodarima zemlje. Dakle, jasno možemo vidjeti kako se kroz demokratski mit o „suverenom narodu“ dva suprotna pola sukobljuju unutar iste populacije: s jedne strane egipatski „narod“ koji je sudjelovao na izborima a time i u osnaživanju demokratske diktature, s druge strane socijalna barikada proletarijata u borbi, koja je odbila ove izbore i kroz direktnu akciju nastavlja iskazivati prijezir (svakako još zbunjen i ograničen) prema „demokraciji“.

Također moramo naglasiti vrlo oštar odgovor koji su militanti, koji sebe nazivaju „Drugovima

Kaira“, poslali pokretu Occupy Wall Street (OWS) u studenom 2011. godine. OWS su, „solidarno“, htjeli poslati „promatrače izbora“ u Egipat kako bi osigurali da „izborna farsa“ prođe glatko. Ovo je odgovor „Drugova Kaira“:

Da budemo iskreni, ova nas je vijest šokirala; proveli smo veći dio dana pokušavajući shvatiti tko je mogao zatražiti takvu pomoć u naše ime. Imamo problema s tom idejom, i željeli smo se uključiti u vaše rasprave. Čini nam se da ste vi izašli na ulice i okupirali parkove i gradove iz nezadovoljstva s lažnim obećanjima igre političkih izbora. Zašto bi onda naši izbori bili ikakav razlog za slavlje, kada će i u najboljem od svih mogućih svjetova ponovo jedno, navodno „reprezentativno“ tijelo vladati u interesu onih 1% nad nas ostalih 99%? Je li to nešto što biste htjeli nadgledati?

Bez obzira na očita ograničenja ovog teksta, možemo samo izraziti našu potpunu solidarnost s odgovorom „Drugova Kaira“. Zapravo, ono što je OWS predložio znači da bi kapitalistički svijet bio podijeljen u minimalno dva dijela, s različitim situacijama i zadacima za preuzeti: s jedne strane „zapadni“ i bogati svijet gdje izbori i parlamentarizam više nisu na dnevnom redu, i s druge strane nerazvijene zemlje ili „treći svijet“ gdje je zadatak proleterskih masa obrana progresivnih stranaka vladajuće klase i korištenje buržoaskih sredstava kao što su izbori... Ovo je, naravno, potpuno pogrešno, paternalistički i odvratno, jer se naša draga braća i sestre diljem svijeta sukobljavaju s istim neprijateljima, istim potlačivanjem, istom eksploatacijom te koriste ista oružja i sredstva da revolucioniziraju ovaj svijet, da ukinu klasno društvo.

Ali otkada je islamist Morsi izabran za predsjednika, postalo je očito da će ova buržoaska frakcija vrlo brzo izgubiti kredibilitet, budući da nije u stanju ispunjavati svoju osnovnu zadaću - to jest održavati kapitalističke društvene odnose u interesu vladajuće klase te se u isto vrijeme pretvarati da zadovoljava iluzorna obećanja „promjena“ i socijalne skrbi u koja je nekoliko milijuna korisnih idiota (egipatski narod koji radi i glasa) povjerovalo. Suočavajući se s istinom - smanjenjem nadnica, povećanjem cijena osnovnih dobara, i s uvijek još jačom represijom, proletarijat je nastavio svoju ofenzivu i upravo izabrani predsjednik Morsi je osporavan na ulicama s jednakom silom

i odlučnošću kao Mubarak nekoliko mjeseci ranije.

„Ne činimo stvari profitabilnima za kapitaliste“

Operacija održavanja socijalnog mira u Egiptu (koja je nakon samo 18 dana prosvjeda i proleterskih štrajkova skinula s vlasti „diktatora“ prenesposobnog da rukovodi kapitalističkim društvenim odnosima u najboljem interesu biznisa) uopće nije urodila plodom. Jedna od prvih mjera koje je poduzela vojska za ponovnu uspostavu kapitalističkog zakona i reda nakon Mubarakova pada bila je zabrana štrajkova („koji uništavaju zemlju!“). Unatoč tomu, moramo priznati da je zadnje dvije godine proletarijat odbijao svaku radnu disciplinu, svaku žrtvu; ukratko, pokušao je na svoj način „ne činiti stvari profitabilnima za kapitaliste“, da parafraziramo drugove iz KAPD-a iz ranih 20-ih godina. Zadnjeg listopada, to jest samo par tjedana nakon predsjedničkih izbora, „Svjetska banka“ je otkrila svoju „zabrinutost“ zbog razmjera društvenog nezadovoljstva u Egiptu gdje je, unatoč represiji i kriminalizaciji militantnih radnika, u rujnu i listopadu zabilježeno više od 300 štrajkova.

Prošlog su studenog i prosinca neki ljudi podigli graju oko činjenice da novi prijedlog Ustava nametnut od Muslimanskog bratstva tj. na kraju krajeva, države i kapitalista koje samo reprezentiraju ovi islamisti i druge vojske, sadrži „liberticidne“ mjere, kako su ih nazvali svi liberali i drugi štovatelji ovog licemjerja koje je demokratska diktatura. Ali ovi manevri su samo loše prikrivali druge mjere istog Ustava koji učvršćuje anti-radničku represiju i koji je samo nastavak brojnih uhićenja i suđenja militantnim radnicima uključenim u pokretanje divljih štrajkova. I upravo su protiv ovog, po tko zna kojeg pokušaja, da se ušutka naša klasa ustale tisuće borbenih proletera u Kairu, Aleksandriji, Suezu, Port Saidu, Ismailiji itd. i napali predsjedničku palaču, sukobili su se s policijom, ali i s islamističkim milicijama i razbojnicima Muslimanskog bratstva tj. pripadnicima njihovog vojnog ogranka, spalivši na desetke njihovih ureda diljem zemlje. Također moramo naglasiti da su naša klasna braća i sestre, dok su iskazivali svoj prijezir prema islamskoj „novoj sili“ (demokratski izabranoj, podsjetimo) također željeli komemorirati važne i krvave bitke iz studenog 2011. (poznate pod nazivom „Bitka ulice Mohamed Mahmud“), bojkotiranje izbora

za Ustavotvornu skupštinu, kada je više od 40 pripadnika naše klase umrlo.

Sva ova pobuna, sav ovaj revolt, sve ovo duboko ukorijenjeno odbijanje da se pokori zakonima i radnim standardima generala Kapitala, usprkos igračkama demokratskih izbora koje se serviraju našoj klasi, ukratko, sva ova sabotaža nacionalne ekonomije rezultirala je stanjem katastrofalne krize u egipatskoj ekonomiji. Lokalna valuta, egipatska funta, mora se devalvirati, monetarne rezerve centralne banke koje su u siječnju 2011., to jest neposredno prije Mubarakova pada, iznosile 36 milijardi dolara, samo dvije godine kasnije iznosile su 13 milijardi dolara, jedva dovoljno za platiti 3 mjeseca uvoza osnovnih dobara. Egipatska vlada hitno treba 15 milijardi dolara da popuni budžet; ali do sada je samo Katar pristao pozajmiti 5 milijardi, što je daleko od potrebnog. Prošlog ljeta, predsjednik Morsi je dogovorio kredit od 4.8 milijardi s MMF-om, ali je jačanje divljih štrajkova i društvenih nemira odgodilo ovaj dogovor. „Subliminalna“ poruka koju šalje MMF je da Egipat prvo mora ponovo uspostaviti zakon i red, kao i socijalni mir u državi, te da mora prestati subvencionirati „nužne proizvode“, što će neminovno dovesti do novog vala nemira... Sve više i više lokalna, a i svjetska buržoazija dolazi do slijepe ulice u svojoj sistemskoj krizi.

Kako se bližio 25. siječnja 2013...

Ovoga dana koji službeno označava drugu godišnjicu početka „revolucije“ koja je srušila Mubaraka, proleterske su se snage još jednom masovno izrazile na ulicama sukobljavajući se sa silama očuvanja starog svijeta. Ovi događaji ne predstavljaju „drugu rundu revolucije“, ili još manje „drugu revoluciju“, već se radi o istom pokretu naše klase, istom procesu preispitivanja onoga što postoji. To je isti pokret koji se nastavlja, koji se razvija i afirmira sve jače i jače. A ovdje se ne radi samo o vremenskom kontinuitetu, tj. činjenici da tokom zadnje dvije godine nije bilo „prekida neprijateljstava“ između proletarijata i buržoazije. Radi se i o sadržaju borbe, njenom promišljanju kroz koje pokret razjašnjava ne samo ono protiv čega se bori ovdje i sada, već i ono za što se bori u historijskom kontekstu. Mnogima koji su se pobunili protiv Mubaraka danas je jasno da su se u stvari pobunili protiv bilo koje personifikacije kapitalističkog odnosa eksploatacije. Radi se o kontinuiranom produbljivanju raskola zacrtanog

u siječnju 2011. koje poprima jarke boje u neizbježnom procesu radikalizacije. Našu klasu ne zadovoljavaju kozmetičke promjene (poput različitih krugova izbornog cirkusa, novog Ustava, „slobode tiska“ itd.) kombinirane s različitim mjerama čiji je cilj ponovno pokretanje nacionalne ekonomije a time i povećanje stope eksploatacije.

Izvlačeći pouke iz nasilnih konfrontacija prošlog studenog i prosinca, neki odlučniji i napredniji elementi naše klase razvili su ofenzivnost i sigurnost na proleterskim skupovima organiziranjem autonomnih borbenih skupina koje se suprotstavljaju svim pokušajima islamističkih nasilnika da uguše naš pokret. Svi su se mediji pošteno napričali o „novoj Black Block skupini u Egiptu“... Senzacionalizam, kakvo sranje... No proletersko udruživanje (koje proizlazi iz dinamike borbe) već se tjednima i mjesecima, zapravo još od prije „revolucije“ iz 2011. razvija, jača i konsolidira u Egiptu, kao i diljem svijeta gdje naša klasa podiže glavu nakon desetljeća patnje, potčinjenosti i tišine... Mnogi militantni izrazi i strukture ponovo izranjaju iz dubina ovog društvenog vrtloga i prastare konfrontacije među suprotstavljenim snagama obiju društvenih klasa, iznoseći na vidjelo snage i slabosti naše klase, njena ograničenja i pogrešna shvaćanja: „slobodarski socijalisti“, „revolucionarni sindikalisti“, „revolucionarni socijalisti“, „anarhisti“, „komunisti“, „Black Block“, „Ultrasi“, „huligani“ itd. samo su neki od naziva kojima te manjine opisuju same sebe ili ih buržujski mediji priljepljuju njihovim aktivnostima, raskolima i oklijevanjima.

Počevši od petka, 25. siječnja, velike demonstracije i neredi šokirali su cijelu zemlju, upućujući na pogoršanje globalne krize (politički, ekonomski, socijalno) te simplificiran antagonizam između proletarijata u borbi i najnovije političke alternative (Muslimansko bratstvo) gurane od strane kapitalističkog menadžmenta.

Dan poslije, objava smrtne kazne za dvadeset i jednog nogometnog navijača Port Saida izaziva nered: policijske postaje su napadnute i zapaljene kao i uredi Muslimanskog bratstva, neke naoružane grupe napadaju centralni zatvor i pokušavaju osloboditi zatvorenike... U roku od tri dana preko četrdeset proletera je ubijeno od strane policije, što dovodi do proglašenja izvanrednog stanja od strane vlade i uvođenja

policijskog sata za Port Said, kao i industrijske gradove Ismailiu i Suez. Ali stanovništvo otvoreno prkosi ovoj odluci organizirajući noćne demonstracije i nogometne utakmice na ulicama, dok se vojnici koji bi trebali provoditi policijski sat pridružuju stanovništvu. Nakon nekoliko dana policijski sat je ublažen, praktički ukinut, zbog manjka povjerenja u vojnike.

U općem raspoloženju defetizma među „sigurnosnim snagama“, primijetimo da u isto vrijeme i policajci demonstriraju zahtijevajući od vlade veću represiju, više opreme za „samoobranu“ i represiju nad „naoružanim huliganima“. Drugi sektori policije izlaze na ulice diljem zemlje, od 12. veljače, odbijajući da budu upotrebljavani kao instrument represije nad pučanstvom.

Želimo naglasiti prijezir koji naša klasa osjeća prema pristupu „varijabilne geometrije“ (koje li iznenađenje) koji buržujaska opozicija (uglavnom predstavljena putem Nacionalne fronte spasa) koristi u ovim događajima. NFL, koji uvijek kasni za pokretima naše klase, bojeći se naše snage i radikalizma, uzaludno ga pokušavajući kanalizirati, na kraju potpisuje dogovor s Muslimanskim bratstvom, osuđujući sve oblike nasilje u petak, 1. veljače, na večer važnih prosvjeda, u pokušaju da preuzme kontrolu nad pokretom i pacificira ga. Ali naša klasa oštro odgovara ovim buržoaskim oponentima kao i vladi, te još jednom tijekom nekoliko idućih dana napada predsjedničku palaču. Svi budući pozivi od strane FNL-a na rušenje represivnog režima i političke dominacije Muslimanskog bratstva, pokušavajući time da se održe blizu stanja uma našeg radikaliziranog pokreta, biti će bezuspješni jer su se ovi profesionalni političari toliko diskreditirali među prosvjednicima da je ostala samo mala šačica idiota koji još uvijek vjeruju u njihove laži.

Razjasnivši to, ne želimo ovdje pričati o kontekstu događaja iz veljače 2012., koji su uzrok smrtnih presuda iz Port Saida kada je više od sedamdeset ljudi poginulo na neredima nastalim nakon utakmice između jednog lokalnog kluba i kluba iz Kaira. Nema sumnje da neki sektori vojske svjesno žele kazniti „huligane“ iz Kaira poznate po svojem učešću i militantnim aktivnostima u neredima koji su socijalno uzdrмали Egipat. S druge strane, činjenica da su proleterski „huligani“ iz Port Saida možda iskorišteni kao plaćenici u ovom

odvratnom zadatku nije još dokazana, a kad bi i bila, ovo ne bi bio prvi put u velikoj povijesti klasne borbe da su proleter i stali u obranu interesa buržoazije i vlade (privremeno), a na štetu vlastitih interesa i interesa svoje klase. Koja god verzija se pokazala istinitom, nema dvojbe da su proleter i iz Port Saida u sljedećih nekoliko tjedana klasne borbe jasno pokazali na kojoj strani socijalnog jaza oni stoje.

Od nedjelje, 17. veljače, važni dijelovi proletarijata Port Saida pokrenuli su, bez doticaja s bilo kojim sindikatom ili političkom partijom, kampanju građanskog neposluha, blokirajući strateški važnu industrijsku zonu Sueskog kanala, prekidajući svu ekonomsku aktivnost istovremeno provodeći generalni štrajk, što je prisililo neke brodove na promjenu kursa, podižući barikade na ulazima u grad, blokirajući željezničke linije, zatvarajući škole i državne urede, odbijajući plaćati struju i druge režije, fizički se sukobljavajući s policijom što je dovelo do nekoliko smrti na obje strane i dr... Bitna karakteristika ove borbe je samoorganiziranje gnjevnih masa, koje se okupljaju oko autonomnih struktura (narodni komiteti), preuzimajući kontrolu nad esencijalnim aspektima života, kao što je distribucija hrane (besplatne ili ne), proizvodnja (što i za koga), odbacivanje najamnog rada i školskog sustava i sl. Zbog svih ovih primjera raskida s ustaljenim društvenim poretom, neki su militanti ustvrdili (možda preuranjeno) kako je ovo iskustvo klasne borbe u Port Saidu bez presedana, kao i da ono predstavlja eksperiment u novom načinu života, proizvodnje i koegzistencije te su išli toliko daleko da su ga nazvali egipatskom Pariškom komunom.¹

Idućih se dana ova kampanja direktne akcije raširila poput vatrene stihije na gradove u zoni kanala, Ismailiu i Suez, kao i na gradove u delti Nila: nasilni sukobi između buržujskih sigurnosnih snaga i odlučnih proletera dogodili su se u Mansuri (nekoliko mrtvih), Tanti, El-Mahalli, El-Kubri, itd. koji su izgleda van kontrole zagovornika socijalnog mira... sve do Aleksandrije i Kaira. Od 5. ožujka, deseci policijskih postaja diljem zemlje paralizirani su policijskim štrajkovima jer policajci odbijaju biti slani na gušenje štrajkova i demonstracija. Ovo

¹ Vidi tekst objavljen na talijanskom militantnom blogu infoaut.org "Egypt: The self-management of Port Said and the workers' struggles". Može ga se naći na engleskom na adresi: <http://www.anarkismo.net/article/25022/>.

još jednom potvrđuje visok stupanj rasula u državnom represivnom aparatu... Pitanje sigurnosti postaje centralno za državu do tog nivoa da vlada čak razmatra stvaranje privatne policije koja bi uspostavila poredak, odnosno, kako to predlaže islamistička ultrakonzervativna grupa Al-Gamaa Al-Islamiya, kako bi zaštitila privatno vlasništvo i banke.

Na kraju moramo spomenuti eksploziju nasilja koja je uslijedila nakon potvrde smrtno kazne za dvadeset i jednog navijača iz Port Saida u nedjelju 9. ožujka, a pogotovo zbog oslobađajuće presude ili samo simbolične kazne za mnoge policijske dužnosnike. U Port Saidu prosvjednici su pokušali blokirati Sueski kanal, dok je u Kairu policijska zgrada bila zapaljena. Isto se dogodilo i sjedištu Egipatskog nogometnog saveza, što pokazuje manjak interesa važnih dijelova proletarijata za nogomet i sport općenito, te kako je nogomet izgubio svoju ulogu socijalne distrakcije i goriva za nacionalizam. Stadioni zjape prazni, napušteni od proletarijata koji ima pametnijeg posla, poput izlaska na ulice, političkih diskusija, i borbe protiv pogoršavanja vlastitih životnih uvjeta. Skupine nogometnih navijača, bili oni Zeleni orlovi iz Port Saida ili Ultras vragovi i Ultras Ahlawy iz Kaira uvelike su uključene u socijalni pokret i često čine njegove udarne trupe. Čak su se i neki poznati nogometaši okrenuli od društva spektakla i pridružili pokretu naše klase.

Ovaj bismo kratki tekst o klasnoj borbi u Egiptu željeli završiti nekim programskim razmišljanjima, koja ne dolaze iz naše glave već su direktan rezultat pokreta koji se odvija pred našim očima. Ovo su također lekcije koje možemo izvući iz ove situacije i koje su drugim manjinskim revolucionarnim grupama već poznate iz njihovih borbi tijekom prošlosti. Bilo u vrijeme Pariške komune 1870.-71., ili u vrijeme revolucionarnih procesa koji su uzdrmali svijet 1917.-21., pogotovo u Rusiji, kao i u vrijeme sovjetskih republika u Bavarskoj i Mađarskoj 1919., ili pak u Španjolskoj 1936.-37. itd. U svim ovim trenucima teške borbe proletarijata, kapital je bio u stanju ohrabriti sve moguće demokratske alternacije. Suočene sa zajedničkim neprijateljem (proletarijatom) koji je ugrožavao same temelje reprodukcije važećih društvenih odnosa, sve buržujске frakcije koje su se do jučer mrzile, trenutno su se ujedinile ili

ušle u savez s ciljem održanja društvenog mira. Kapital je čak bio u stanju inkorporirati elemente proletarijata, kako bi ih postavio na funkcije moći i pritom učinio administratorima društvenih odnosa i grobarima klasne borbe (npr. drugovi ministri u Španjolskoj).

Država je društveni odnos

U svakom slučaju, suprotno idealističkom uvjerenju kojeg propagira dominantna ideologija, a zbog toga i velik broj proletera u borbi i militantata, suprotno ideji kako je država generalno percipirana, što znači reducirana na „aparat“, „instituciju“ ili običnu „strukturu“, država nije neutralni „alat“ kojeg proleteru mogu preuzeti u ruke i na taj način upotrijebiti za svoje ciljeve ili pak nešto što se može transformirati iz vertikalne strukture u horizontalnu (fetišizam i bijeda federalizma!). Velik broj revolucionara iz prošlosti, nebitno da li su bili „anarhisti“, „komunisti“, „marksisti“, „revolucionarni socijalisti“ i drugi, na kraju su uvijek percipirali državu kao „alat“ ili jednostavnije, „kao vlast“...

Država je društveni odnos, sastavljen od različitih aparata (vlada, parlament, policija, vojska, poslodavci, sindikati, političke partije, škole...), kombiniranih s različitim ideologijama koje ga čine snažnim (parlamentarizam, religija, pozitivizam, autoritarizam...). U tom smislu možemo samo potvrditi ono što je Malatesta ustvrdio koncem 19. st., da je državu moguće pronaći čak i unutar naših udruženja.

Državu čine društveni odnosi koji se reproduciraju čak i u našoj borbi, i protiv kojih se moramo neprekidno boriti.

Državu čine društveni odnosi i ona se kao takva pojavljuje i u Egiptu gdje su sve buržijske frakcije kandidati za njeno upravljanje: od vojske koja je kroz period „demokratske tranzicije“ naslijedila nesposobnog Mubaraka, do Islamista i njihovih magičnih bočica svetog ultra-liberalizma, te na kraju kandidata poput El Baradeija i ostalih njemu sličnih šarlatana. A sigurno je da i sve tendencije ljevičarske duge iza ugla čekaju svoj trenutak.

Državu čine društveni odnosi i na trenutnom nivou razvoja klasnog društva (a kapitalizam je ultimativni ishod ovog razvoja i sinteza prijašnjih modela proizvodnje), država može biti samo država kapitalista, i stoga može biti uništena samo kroz snage socijalne revolucije, kroz pokret subverzije koji će ukinuti sve oblike

eksploatacije i na taj način prijeći u komunističko društvo.

Kakva promjena? Kakva revolucija?

Mi jasno razlikujemo sebe od svih onih („ovdje“ i „tamo“) koji traže „više demokracije“, mi odbijamo ovu lažnu dihotomiju između „diktature“ i „demokracije“, jer je u svakom slučaju riječ o istoj državi, istoj diktaturi novca i profita koja je nametnuta protiv naših ljudskih potreba, uvijek se radi o nepomirljivom antagonizmu između klase bogatih i naše razvlaštene klase. Radi li se o parlamentarnoj, višestranačkoj, jednostranačkoj ili bilo kojoj drugoj varijanti demokracije – potpuno je nebitno. Demokracija proizvodi različite vrste ideologija, koje postaju materijalne snage, poput mita o suverenim građanima, čime želimo reći da ove snage negiraju klasni antagonizam. Pod demokratskom diktaturom vrijednosti, proletarijat se rastvara u narod i završava na istoj strani kao njegov povijesni neprijatelj, buržoazija, braneći njene interese. Bilo da se radi o Tunisu ili, još više, o Egiptu, ovaj suvereni narod koji bira novog gospodara glasa direktno protiv proletarijata, teoretski i praktično, dok dijelovi proletarijata odbijaju sudjelovati u ovoj paklenoj komediji. Ne radi se samo o borbi buržoazije protiv proletarijata, već o borbi naroda protiv proletarijata... I zauzvrat, proletarijat se mora organizirati protiv naroda...

Ovaj smo tekst nazvali „Ništa se nije promijenilo, ali sve počinje“ da jasno pokažemo koliko smo umorni i koliko nam se gade sve ove promjene i revolucije o kojima buržoazija priča, i da one nisu ništa drugo nego počeci velikih promjena koje čekamo i za koje ćemo mi biti pokretačka snaga. U stvari, sve se pokreće i izrazito je bitno da se nastavi kretati, da se subverzivni pokret ovog svijeta ne zaustavi dok se ne ostvari ukidanje društvenih kontradikcija i antagonizama, dok čitavo čovječanstvo nije oslobođeno svojih tisućljetnih okova.

S druge strane, dosta se stvari promijenilo... Događaji poput ovih u Egiptu, Tunisu, Siriji (unatoč strašnoj represiji koja pokušava prikriti našu energiju pod navalom krvi, vatre, pepela i smeća), Grčkoj, Južnoj Africi i svugdje gdje naša klasa diže glavu u borbi, su nas transformirali, napunili energijom, ponudili nam perspektivu različitu od ovog okrutnog preživljavanja na oltaru submisivnosti Bogu Kapitalu na koje bismo bili prisiljeni. Muškarci i žene koji se

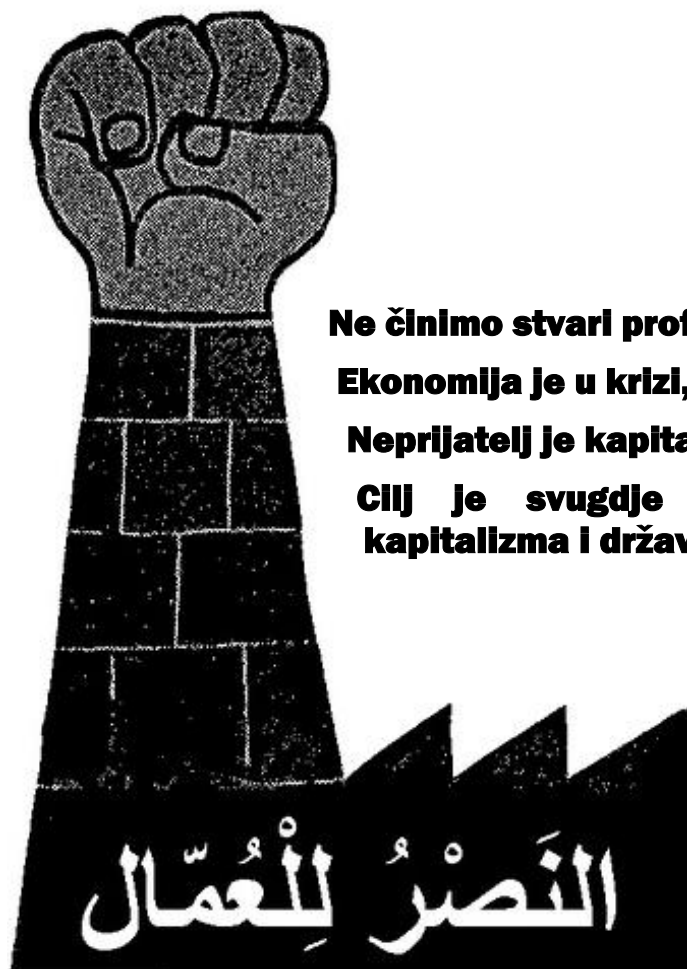
hrabro bacaju u borbu imaju drugu koncepciju života, oni su već postigli političku svjesnost tj. transformirali svoje odnose s drugim muškarcima i ženama u borbi, te sa svijetom općenito. Strah polako prelazi na drugu stranu.

„Povijest svih do sada postojećih društava je povijest klasne borbe“, kako je to rekao dobri stari Karl Marx. No ako je klasna borba uvijek prisutna, čak i kada se proletarijat čini pasivnim, umornim, bezvoljnim, potrošenim, napredak u klasnoj borbi diljem svijeta tijekom nekoliko zadnjih godina pokazuje da smo prešli iz stanja niskog intenziteta klasne borbe u stanje srednjeg intenziteta, približavajući se stanju visokog intenziteta. Zadnji stadij klasne borbe označiti će globalnu afirmaciju stvarnih revolucionarnih procesa na svjetskom nivou te će teoretski kao i praktično razmotriti pitanje uništenja kapitalizma i društvenih odnosa koji ga podržavaju, tiranije vrijednosti i svijeta baziranog na masovnoj proizvodnji potrošnih dobara.

Proleterski drugovi u borbi u Tunisu, Siriji, Egiptu, Južnoj Africi, Kini, Grčkoj i svugdje drugdje u svijetu, zapamtite da kapitalizam nema što drugo ponuditi nego mjere štednje, bijedu, eksploataciju, represiju, rat i smrt.

Borba za život, za razvitak besklasnog društva, društva bez države i eksploatatora, bez šefova, policije, vojske, zatvora dogodit će se kroz eliminaciju svih varijacija buržoaske klase koja upravlja našim svakodnevnim životom i drži nas u bijedi, „diktatora“ i „demokrata“, „ljevice“ i „desnice“, vojske i civila, islamista i sekularista.

Razvijmo internacionalizam, razbijmo nacionalne barijere (kao i barijere među različitim sektorima) koje usporavaju našu borbu. Razbijmo revolucionarni defetizam, najbolja pomoć proleterima „tamo negdje“ je borba „ovdje“, protiv istog neprijatelja, protiv vlastite buržoazije, protiv vlastite države kapitala.

Ne činimo stvari profitabilnima za kapitaliste!

Ekonomija je u krizi, neka umre!

Neprijatelj je kapitalizam i diktatura svjetskog tržišta!

Cilj je svugdje isti, socijalna revolucija i uništenje kapitalizma i države!

Klasni rat

Veljača/Travanj 2013

<http://autistici.org/tridnivalka/>
tridnivalka@yahoo.com

Tekst je simultano preveden na tri jezika: češki, engleski i francuski, ne zato što imamo efikasne prevoditelje već zbog internacionalnih potreba, a dijelom i zato što je nastao kao zajednički rad drugova koji pričaju različitim jezicima.